

## Arrest

nr. 152 953 van 21 september 2015  
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

### DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 12 november 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 31 oktober 2014 tot binnenkomstweigering met terugdrijving – asielzoeker (bijlage 11ter).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 februari 2015 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 4 maart 2015.

Gelet op de beschikking van 9 juli 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 september 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. LIPS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging neemt op 31 oktober 2014 de bestreden beslissing tot binnenkomstweigering met terugdrijving – asielzoeker.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen neemt op 24 november 2014 een beslissing waarbij de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan verzoeker.

## 2. Over de ontvankelijkheid

2.1. De Raad stelt ambtshalve de onontvankelijkheid van huidig beroep vast, gelet op het gebrek aan het wettelijk vereiste belang.

2.2. Er dient op te worden gewezen dat overeenkomstig artikel 39/73, §2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) de partijen bij beschikking van 18 februari 2015 de grond werd meegedeeld waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan worden verworpen.

2.3. Verzoeker richt op 4 maart 2015 een schrijven aan de Raad, waarin hij verzoekt te worden gehoord. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt verzoeker kenbaar het niet eens te zijn met de in de beschikking opgenomen grond (hij wordt overeenkomstig artikel 39/73, §3 van de Vreemdelingenwet immers geacht in te stemmen met deze grond wanneer hij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224.092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop te worden gewezen dat het verzoek tot horen er niet toe strekt verzoeker de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift of – in voorkomend geval – de synthesememorie, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, §2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

2.4. In het proces-verbaal van 3 september 2015 staat het volgende vermeld: *“De voorzitter zet de gronden uiteen van de beschikking die het voorwerp uitmaakt van de vraag om te worden gehoord. De verzoekende partij verwijst naar haar stukken en stelt dat zij niet werd erkend als vluchteling, maar slechts de subsidiaire beschermingsstatus heeft verkregen. Aangezien dit een tijdelijk statuut betreft, behoudt zij haar belang. De voorzitter wijst op het bestaan van verschillende beschermingsmechanismen die in werking treden bij een eventuele en vooralsnog hypothetische intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus en vraagt de verzoekende partij om toe te lichten op welke wijze de verwerende partij in het geval van een dergelijke intrekking alsnog zou kunnen overgaan tot de uitvoering van de bestreden beslissing, daar deze een binnenkomstweigering met teruggrijving voor een asielzoeker betreft en de verzoekende partij thans een beschermingsstatuut geniet en zich niet meer aan de grens bevindt maar op legale wijze op het Belgisch grondgebied verblijft. De verzoekende partij repliceert dat zij bij een intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus zal worden geconfronteerd met een voldongen feit en dat de verwerende partij de bestreden beslissing dan gedwongen zal kunnen uitvoeren. Zij stelt dat de Raad ofwel zal dienen vast te stellen dat de bestreden beslissing door rechtsverwerking is vervallen ofwel deze beslissing omwille van de rechtszekerheid zal dienen te vernietigen. De verwerende partij sluit zich aan bij de beschikking.”*

2.5. Verzoeker slaagt er met zijn louter hypothetisch betoog – dat de subsidiaire beschermingsstatus slechts een tijdelijk verblijf betreft, hetwelk op elk ogenblik kan worden ingetrokken – niet in alsnog enig belang bij huidig beroep aannemelijk te maken. Hierbij dient te worden opgemerkt dat de uiteenzetting van het belang niet op loutere hypothesen mag steunen. Pas wanneer een toekomstig, hypothetisch belang daadwerkelijk wordt geconcretiseerd, kan een beroep worden ingesteld (RvS 10 maart 2011, nr. 211.880).

Bovendien blijft verzoeker het antwoord schuldig op de vraag van de Raad in welke mate de thans bestreden beslissing – die een binnenkomstweigering met teruggrijving inhoudt – alsnog enige uitvoering zou kunnen kennen, zelfs in de hypothese dat de subsidiaire beschermingsstatus van verzoeker daadwerkelijk zou worden ingetrokken. Hierbij dient te worden opgemerkt dat de beslissing tot binnenkomstweigering met teruggrijving een beslissing betreft die wordt genomen wanneer de met de grenscontrole belaste overheden vaststellen dat een vreemdeling – die het Belgisch grondgebied nog niet daadwerkelijk is binnengekomen, doch tracht zich de toegang tot België te verschaffen – zich in één van de in artikel 3 van de Vreemdelingenwet voorziene situaties bevindt. Op heden bevindt verzoeker zich reeds op legale wijze op het Belgisch grondgebied, zodat hij zich onmogelijk nog kan bevinden in de hierboven beschreven situatie, waarbinnen verweerder in de mogelijkheid is een beslissing tot binnenkomstweigering met teruggrijving te treffen. De toestemming om het Belgisch grondgebied te betreden en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus verhinderen aldus

dat, zelfs indien de subsidiaire beschermingsstatus zou worden ingetrokken, alsnog enige uitvoering zou kunnen worden gegeven aan de thans bestreden beslissing. Indien dergelijke hypothetische situatie zich zou voordoen, dient verweerder over te gaan tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, op grond van artikel 7 van de Vreemdelingenwet, in plaats van huidige bestreden beslissing opnieuw ten uitvoer te brengen.

2.6. Er kan, gelet op bovenstaande, niet worden vastgesteld waarom in casu vereist is dat de Raad “[dient] vast te stellen dat de bestreden beslissing door rechtsverwerking is vervallen ofwel deze beslissing omwille van de rechtszekerheid [dient] te vernietigen”. Verzoeker brengt immers geen elementen aan die ertoe leiden anders te oordelen dan wat reeds in de beschikking werd gesteld, met name dat hij – gelet op de tussengekomen toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus – niet langer enig belang heeft bij de vernietiging van de bestreden beslissing.

Het beroep is onontvankelijk.

### 3. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

### **OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

#### **Enig artikel**

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig september tweeduizend vijftien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA